HOTĂRÂREA TRIBUNALULUI (Camera a șaptea)

21 iunie 2017 *

„Marcă a Uniunii Europene — Procedură de opoziție — Cerere de înregistrare a mărcii Uniunii Europene figurative GPTech — Mărcile Uniunii Europene verbale anterioare GP Joule — Neprezentare în fața diviziei de opoziție a dovezilor privind autorizarea formulării unei opoziții — Prezentare de dovezi pentru prima dată în fața camerei de recurs — Neluare în considerare — Puterea de apreciere a camerei de recurs — Împrejurări care se opun luării în considerare a unor probe noi sau suplimentare — Articolul 76 alineatul (2) din Regulamentul (CE) nr. 207/2009 — Norma 17 alineatul (4), norma 19 alineatul (2), norma 20 alineatul (1) și norma 50 alineatul (1) din Regulamentul (CE) nr. 2868/95”

În cauza T-235/16,

GP Joule PV GmbH & Co. KG, cu sediul în Reußenköge (Germania), reprezentată de F. Döring, avocat,

reclamantă,

împotriva

Oficiului Uniunii Europene pentru Proprietate Intelectuală (EUIPO), reprezentat de E. Zaera Cuadrado, în calitate de agent,

pârât,

cealaltă parte din procedura care s-a aflat pe rolul camerei de recurs a EUIPO fiind

Green Power Technologies, SL, cu sediul în Bollullos de la Mitación (Spania),

având ca obiect o acțiune formulată împotriva Deciziei Camerei a doua de recurs a EUIPO din 9 februarie 2016 (cauza R 848/2015-2), referitoare la o procedură de opoziție între GP Joule PV și Green Power Technologies,

TRIBUNALUL (Camera a șaptea),

compus din doamna V. Tomljenović, președinte, doamna A. Marcoulli și domnul A. Kornezov (raportor), judecători,

grefier: domnul E. Coulon,

având în vedere cererea introductivă depusă la grefa Tribunalului la 10 mai 2016,

având în vedere memoriul în răspuns depus la grefa Tribunalului la 29 iulie 2016,

* Limba de procedură: engleza.

având în vedere modificarea compunerii camerelor Tribunalului,

având în vedere reatribuirea cauzei Camerei a șaptea și unui nou judecător raportor,

având în vedere că niciuna dintre părțile principale nu a formulat, în termen de trei săptămâni de la comunicarea terminării fazei scrise a procedurii, o cerere de organizare a unei ședințe și întrucât a decis, în temeiul articolului 106 alineatul (3) din Regulamentul de procedură al Tribunalului, să se pronunțe fără parcurgerea fazei orale a procedurii,

pronunță prezenta

Hotărâre [1]

[*omissis*]

Concluziile părților

1 Reclamanta solicită Tribunalului:

— modificarea deciziei atacate și refuzarea înregistrării mărcii solicitate;

— cu titlu subsidiar, anularea deciziei atacate.

2 EUIPO solicită Tribunalului:

— respingerea acțiunii;

— obligarea reclamantei la plata cheltuielilor de judecată.

În drept

[*omissis*]

Cu privire la concluziile prin care se solicită anularea deciziei atacate

3 Reclamanta invocă în susținerea cererii sale de anulare a deciziei atacate în esență două motive. Primul motiv este întemeiat pe aplicarea eronată a normelor care reglementează procedura de opoziție, iar al doilea pe aplicarea eronată a normei 50 alineatul (1) din Regulamentul nr. 2868/95 și a articolului 76 alineatul (2) din Regulamentul nr. 207/2009.

[*omissis*]

Cu privire la al doilea motiv, întemeiat pe aplicarea eronată a normei 50 alineatul (1) al treilea paragraf din Regulamentul nr. 2868/95 și a articolului 76 alineatul (2) din Regulamentul nr. 207/2009

[*omissis*]

1 — Sunt redate numai punctele din prezenta hotărâre a căror publicare este considerată utilă de către Tribunal.

4 Trebuie amintit de la bun început că norma 50 alineatul (1) al treilea paragraf din Regulamentul nr. 2868/95 prevede că, „[î]n cazul în care recursul [a se citi «calea de atac»] este îndreptat[ă] împotriva unei hotărâri [a se citi «decizii»] a unei divizii de opoziție, Camera își limitează examinarea recursului [a se citi «căii de atac»] la faptele și probele prezentate în termenele stabilite sau specificate de divizia de opoziție, în conformitate cu regulamentul și cu prezentele norme, cu excepția cazului în care camera consideră că ar trebui să se țină seama de fapte și probe noi sau suplimentare, în temeiul articolului [76 alineatul (2) din Regulamentul nr. 207/2009]”.

5 Articolul 76 alineatul (2) din Regulamentul nr. 207/2009 prevede că EUIPO poate să nu ia în considerare faptele pe care părțile nu le-au invocat sau dovezile pe care nu le-au furnizat în timp util.

6 Regulamentul nr. 207/2009 prevede, astfel, în mod expres că, la momentul examinării unei căi de atac îndreptate împotriva unei decizii a unei divizii de opoziție, camera de recurs dispune de puterea de apreciere care rezultă din norma 50 alineatul (1) al treilea paragraf din Regulamentul nr. 2868/95 și din articolul 76 alineatul (2) din Regulamentul nr. 207/2009 pentru a decide dacă trebuie sau nu trebuie luate în considerare fapte și probe noi sau suplimentare care nu au fost prezentate în termenele stabilite sau specificate de divizia de opoziție (Hotărârea din 3 octombrie 2013, Rintisch/OAPI, C-122/12 P, EU:C:2013:628, punctul 33, Hotărârea din 3 octombrie 2013, Rintisch/OAPI, C-120/12 P, EU:C:2013:638, punctul 32, și Hotărârea din 3 octombrie 2013, Rintisch/OAPI, C-121/12 P, EU:C:2013:639, punctul 33).

7 În această privință, Curtea a avut deja ocazia să arate că versiunea franceză a normei 50 alineatul (1) al treilea paragraf din Regulamentul nr. 2868/95 se distinge de versiunile spaniolă, germană și engleză printr-un element esențial. Astfel, în timp ce aceste din urmă versiuni prevăd că camera de recurs nu poate lua în considerare decât fapte și probe „adiționale sau complementare”, versiunea franceză califică aceleași fapte și probe drept „noi sau suplimentare” (Hotărârea din 21 iulie 2016, EUIPO/Grau Ferrer, C-597/14 P, EU:C:2016:579, punctul 23).

8 Întemeindu-se pe economia generală și pe finalitatea reglementării din care face parte și în special pe articolul 76 alineatul (2) din Regulamentul nr. 207/2009, care constituie temeiul juridic al normei 50 alineatul (1) din Regulamentul nr. 2868/95, Curtea a concluzionat că, în ceea ce privește dovada utilizării unei mărci, în cazul în care nu se furnizează nicio dovadă în această privință în termenul acordat de EUIPO, respingerea opoziției trebuie pronunțată din oficiu de către acesta din urmă. În schimb, în ipoteza în care au fost prezentate elemente de probă în termenul acordat de EUIPO, prezentarea unor dovezi suplimentare rămâne posibilă (a se vedea Hotărârea din 21 iulie 2016, EUIPO/Grau Ferrer, C-597/14 P, EU:C:2016:579, punctele 24-26 și jurisprudența citată).

9 Curtea a subliniat că aceeași interpretare a articolului 76 alineatul (2) din Regulamentul nr. 207/2009 trebuie reținută în ceea ce privește dovada existenței, a valabilității și a domeniului de protecție ale mărcii, respectiva dispoziție conținând o normă cu efect orizontal în sistemul regulamentului menționat, în sensul că aceasta se aplică indiferent de natura procedurii în cauză. Rezultă că norma 50 din Regulamentul nr. 2868/95 nu poate fi interpretată în sensul că extinde la probe noi puterile de apreciere ale camerelor de recurs (Hotărârea din 21 iulie 2016, EUIPO/Grau Ferrer, C-597/14 P, EU:C:2016:579, punctul 27), ci doar la dovezile așa-numite „complementare” sau „suplimentare”, care vin în completarea unor elemente de probă pertinente, depuse în termenul prevăzut [a se vedea Hotărârea din 11 decembrie 2014, CEDC International/OAPI – Underberg (Forma unui fir de iarbă într-o sticlă), T-235/12, EU:T:2014:1058, punctul 89 și jurisprudența citată].

10 În consecință, este necesar să se stabilească dacă declarația din 15 iulie 2015, prezentată pentru prima dată în fața camerei de recurs, poate fi calificată drept probă „nouă” sau „suplimentară” în sensul normei 50 alineatul (1) al treilea paragraf din Regulamentul nr. 2868/95 și al articolului 76 alineatul (2) din Regulamentul nr. 207/2009, astfel cum sunt interpretate de jurisprudența citată la punctele 41-44.

11 Este cert că reclamanta nu a prezentat niciun element de probă privind autorizarea sa în temeiul normei 19 alineatul (2) din Regulamentul nr. 2868/95, nici în termenul acordat și nici, de altfel, în vreun alt moment pe durata procedurii în fața diviziei de opoziție, iar aceasta în pofida faptului că, astfel cum s-a arătat la punctul 6 de mai sus, reclamanta a fost informată clar de EUIPO că trebuia să prezinte documente pentru a dovedi, pe de o parte, calitatea sa de licențiată și, pe de altă parte, faptul că era autorizată de titularul mărcilor anterioare să formuleze opoziție. Pe de altă parte, părțile nu contestă că în registrul EUIPO nu a fost înscrisă acordarea vreunei licențe pentru mărcile anterioare, în temeiul articolului 22 din Regulamentul nr. 207/2009.

12 În plus, formulările cuprinse în observațiile reclamantei din 20 februarie 2015, potrivit cărora aceasta era licențiata exclusivă a titularului mărcilor anterioare, nu constituie decât o simplă afirmație nesusținută de vreun element de probă. În aceste împrejurări, declarația din 15 iulie 2015 nu poate fi considerată probă „nouă” sau „suplimentară” care vine în completarea unor probe deja prezentate de reclamantă.

13 În ceea ce privește argumentul reclamantei potrivit căruia autorizarea sa de a formula opoziție ar rezulta în mod vădit din faptul că denumirea sa era identică cu cea care figurează în mărcile anterioare care se află la baza opoziției, este suficient să se arate, la fel ca EUIPO, că această împrejurare nu poate permite să se prezume că reclamanta dispunea de o autorizare. Simplul fapt că un semn coincide, în totalitate sau în parte, cu denumirea unei întreprinderi poate fi urmarea a diverse împrejurări din viața de afaceri și este clar că nu se poate substitui unui document probatoriu precum un contract de licență, care să dovedească atât calitatea de licențiat, cât și întinderea drepturilor aferente. În această privință, drepturile licențiatului pot face obiectul a diverse limitări, care privesc în special produsele și serviciile ce fac obiectul licenței în discuție, teritoriul pentru care a fost acordată licența și condițiile autorizării de a formula opoziție.

14 În consecință, camera de recurs a constatat în mod întemeiat că declarația din 15 iulie 2015 nu poate fi calificată drept probă „complementară” sau „suplimentară” și, în consecință, nu poate fi luată în considerare în raport cu norma 50 alineatul (1) al treilea paragraf din Regulamentul nr. 2868/95 și cu articolul 76 alineatul (2) din Regulamentul nr. 207/2009, astfel cum sunt interpretate de jurisprudența citată la punctele 41-44.

15 Prin urmare, al doilea motiv formulat de reclamantă trebuie respins ca neîntemeiat.

[*omissis*]

Pentru aceste motive,

TRIBUNALUL (Camera a șaptea)

declară și hotărăște:

1) Respinge acțiunea.

2) Obligă GP Joule PV GmbH & Co. KG la plata cheltuielilor de judecată.

Tomljenović Marcoulli Kornezov

Pronunțată astfel în ședință publică la Luxemburg, la 21 iunie 2017.

Semnături